

Kuniboo zastavuje čas

Malý mýval Kuniboo si hrál na zahradě, když vtom vedle něj přistál motýl. Kuniboo si barevné zvířátko s nadšením prohlížel a vzpomněl si, co mu vyprávěl jeden kamarád. Motýlky prý vidíme jen v létě – jako květiny na zahradě a zmrzlinu na koupališti.

Kuniboo se zamyslel. „Tak krásně, jako je teď v létě, by mělo být pořád!“ pomyslel si. „A aby to tak bylo, je potřeba zastavit čas.“ A hned ho napadlo, jak to zařídit: „Když nebudeme mít hodiny, čas se u nás zastaví... A bude léto navždy.“

Běžel domů a všechny hodiny vytáhl ze zásuvky. Co nemohl vypnout, prostě schoval pod postel: budík z ložnice, malé hodiny z kuchyně, hodiny z koupelny, digitální hodiny... Žádné hodiny v celém bytě si před ním nebyly jisté. Práce s tím bylo víc, než si myslel. Byl unavený, a tak si schrupnul. Měl teď přece všechno čas na světě.

Když se znovu probudil, byl překvapený. Hřmělo a obloha byla zatažená samými tmavými mraky. Do okna bubnoval déšť. „Jak se může stmívat, když jsem zastavil čas?“ rozzlobil se Kuniboo a ptal se, co udělal špatně.

Daleko se se svými myšlenkami nedostal, ve dveřích se najednou objevili dva kamarádi a zvědavě se na něj dívali. „Ahoj Kuniboo. Právě jsme se chtěli kouknout, jestli už není čas na náš oblíbený seriál a ejhle... Nevíš náhodou, kam se najednou poděly všechny hodiny?“, ptali se. „Náhodou vím“, odpověděl Kuniboo a vyprávěl jim svůj plán, jak zastavit čas.

Když dovyprávěl, podívali se kamarádi krátce na sebe, a pak opět na něj. „Navždy léto? To je tedy nápad!“ řekl jeden posměšně, „ty nevíš, že mám na podzim narozeniny?“ „A já na jaře.“ dodal druhý. „A já v zimě“, zabručel Kuniboo. Vůbec si to neuvědomil, ale nedal na sobě nic znát.

„No dobře,“ řekl velkoryse, „nechám tedy čas prozatím běžet dál.“ Spokojený se sebou a svým nepodařeným plánem odešel do kuchyně a přinesl z mrazáku obrovskou zmrzlinu pro všechny. Když už nedokázal zastavit čas, proč si ho se svými přáteli alespoň pěkně neužít.

